

20.93x28.35	31	עמוד 102	נישה	21/04/2009	17626740-3
מרכז חינוך טכנולוגי חולון - 83313					

סטודיו

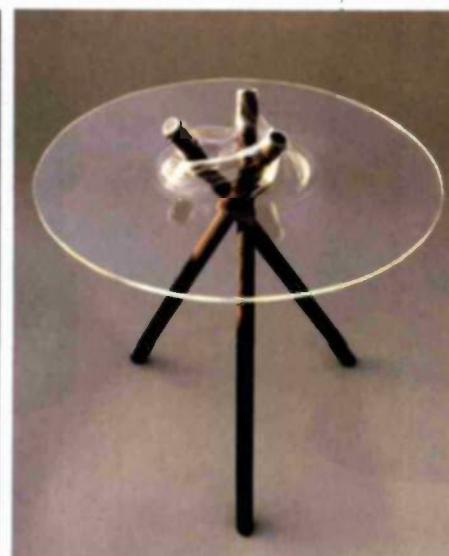
תעודת זהות:
 שם: איתי אהלי
 אזור מגורים: תל אביב
 לימודים: המכון הטכנולוגי, חולון
 עיסוק: מעצב תעשייתי
 מוטו: רהיטים לא זורקים!

לא זורק רהיטים

הרעיונות באים אליו בעיקר בזמן פעולה מונוטונית כמו הליכה או נהיגה, והם נחרתים לו בזיכרון. חומר העבודה האהוב עליו הוא עץ, וכשהוא פוגש ברהיט זרוק ברחוב הוא מרגיש בתור מעצב תחושת כישלון. שיחה על יחסים ורהיטים עם איתי אהלי

מאת אורנה שנייד | צילומים איתי אהלי, ברק אלקובי, בני ברדה

20.85x26.68	32	102	עמוד	י ש ה	21/04/2009	17626741-4
מרכז חינוך טכנולוגי חולון - 83313						

אהלי סבור שתפקידו של המעצב הוא לעשות את החיים של כלנו טובים יותר באמצעות מוצרים שאנו אפילו איננו מודעים לכך שישפרו את חיינו. שאיפתו היא לעצב רהיטים בייצור המוני שאנשים ישתמשו בהם. לדבריו, אין עדיין בארץ תעשיית רהיטים המונית כפי שקיימת באירופה וארה"ב, והוא רוצה להיות זה שיפתח את התחום בארץ. אחד ממקורות ההשראה שלו בתחילת דרכו המקצועית היה הסטודיו ההולנדי Droog design (מייסודו של מעצב העל מרסל וונדרס). "העבודות שלהם נתנו לי כיוון", אומר אהלי. "אלה עבודות פשוטות עם הומור הנובע מתוך הסתכלות חדשה על אובייקטים".

פריטי הריהוט המזוהים אתו עד עתה הם הספסלים המיוחדים שעיצב כפרויקט גמר בסיום לימודיו במכון הטכנולוגי. הפרויקט הזה גם משקף את השקפת עולמו ואת "אני מאמין" שלו בנוגע לעיצוב רהיטים. "הפרויקט עסק ברהיטים שהם קבוצה", הוא מסביר. "הכול התחיל ממחשבה ובדיקה של מהי מערכת היחסים שלי עם הרהיטים, מהן מערכות היחסים של הרהיטים בינם לבין עצמם, וכן מהם הסוגים השונים של מערכות יחסים ואינטראקציות בקבוצות ובזוגות). לצורך הבנת הנושא נעזר אהלי בטקסטים מכתביו של פרויד ואחרים, שסיפקו לו חברתו שבאותה תקופה למדה פסיכולוגיה.

"הפרויקט מציג את הרהיטים כקבוצה של יחידים עם רגשות ויצרים שזקוקים לחברה סביבם בדיוק כמו בני אדם. הפרטים הללו מתאפיינים במערכות יחסים שונות בינם לבין עצמם וכך יוצרים משהו דינמי, משתנה ושלים. הרהיטים בהתנהגותם יוצרים מערכת יחסים היוצאת מגבולות הפונקציונליות שלהם. היא מצליחה בפשטותה לחבר בין אנשים ואף ליצור קשר בינם לבין האובייקט.

ד שאיתי אהלי הולך ברחוב ורואה רהיטים זרוקים, קשה לו. בתל אביב, מקום מגוריו, יש אנשים שמרהיטים בית שלם מהרהיטים שהם מוצאים ברחוב, אולם הוא כמעצב מרגיש תחושת כישלון למראה פריט ריהוט זרוק. לדעתו, זה מתנגש עם אחד התפקידים העיקריים של כל מעצב - לגרום לרוכש להשאיר אצלו את הרהיט.

אהלי (30), בוגר **המכון הטכנולוגי חולון**, עבד במהלך לימודיו למחייטו בנגרייה לרהיטי ילדים, ואילו כיום הוא עוסק בעיצוב מוצרי צריכה בסטודיו לעיצוב תעשייתי "נקודה DM" ובאופן כללי אוהב רהיטים ומוצרים קונספטואליים שמתעסקים בחומר ובצורה. הרעיונות העיצוביים באים לו באופן אקראי, אולם הוא סבור שכדי להתחבר ליצירתיות יש צורך בהתבוננות פנימה. "עליך להיות מודע למחשבות שלך", הוא אומר, "כי שם טמונים הזרעים של הרעיונות שיבשילו מאוחר יותר לכדי רהיט". הרעיונות באים אליו בעיקר בזמן פעולה מונוטונית כמו הליכה או נהיגה והם נחרתים לו בזיכרון. "בדרך כלל אני לא שוכח רעיונות".

חומר העבודה האהוב על איתי הוא כמובן העץ, כי יש בו משהו חי ודינמי. לדבריו, גם אחרי שהוא מעצב רהיט מעץ, החפץ ממשיך להשתנות: מתרחב ומתכווץ, מתעקם או משנה צורה, וזה מה שיפה בחומר הזה.

היצירתיות והאסתטיקה אינם זרים לאהלי. הוא לא יכול לדמיין את עצמו בשום מקצוע אחר מאשר מעצב. זה זורם אצלו בדם ואכן נראה שמדובר במשהו גנטי בהיותו בן למשפחת אמנים, עם אב אדריכל וסב צייר.

בין פריטי העיצוב שהוא גאה בהם במיוחד נמצא המטר על גלגלים שאותו עיצב בתקופת הלימודים יחד עם חברו עידו ברושין. "לקחנו את הפריט הכי שטותי שיש, הוספנו לו גלגלים ופומפה והפכנו אותו למכונית צעצוע", הוא נזכר. "כשעמדנו בדוכן מכירה לאחר תערוכה בבית הספר, כולם צחקו אבל קנו 70 יחידות. זה נתן לנו המון והבהיר לנו למה אנחנו עושים דברים. למרות שמדובר במשהו שטותי, חלק מהעניין זה גם לעשות שטויות".

לעומת המטר ה"נוסע", פרויקט הספסלים השבורים מציין נקודת מפנה בניסיונותיו בחומרים. "רציתי לבדוק איך האסתטיקה הטבעית של החומר מופיעה בשבר", הוא אומר. "כל הזמן מייצרים סביבנו רהיטים חלקים וחתוכים באוויות ישראל, אולם כאשר הם נשברים - השבר מוציא מכל חומר את האסתטיקה".

20.78x26	33	עמוד 102	נישה	21/04/2009	17626742-5
מרכז חינוך טכנולוגי חולון - 83313					

טטו"ז

"מתוך הסתכלות על רהיטים כעל קבוצה שיש בה פרטים שצריכים חברה מסביבם, נולדו מספר עיצובים כמו הכיסא הירוק המכונה Papa Chair, המתאר דימוי של הורה וילד שיושב לו על הברכיים. דימוי זה מופיע לעיני המתבונן באופן מיידית גם אם אין אף אחד על הכיסא, מה שיוצר מיד חיבור רגשי בין הצופה לבין הכיסא".

זה בדיוק מה שאיתי אהלי רוצה לעשות - ליצור חיבור בין המשתמש לרהיטים שלו, כך שתיווצר ביניהם מערכת יחסים, ולכן הוא לא יכול לסבול את המחשבה שמישהו זורק רהיט לרחוב. בעיניו מדובר בהרס מערכת יחסים.

כאשר הוא נשאל מהי העצה שהיה מנדב לאדם צעיר המתלבט אם ללכת וללמוד עיצוב, תשובתו חדה וברורה: "אם אתה מרגיש שאתה רוצה ללמוד את זה - אין לך ברירה! ואין כאן כלל מקום למחשבה מה לעשות עם זה בעתיד". אולם יחד עם זאת חשוב לו לציין שצריך להתכונן לכך שעיצוב הוא מקצוע תובעני ודורש השקעה ענקית של זמן, תוך ויתור על שעות שינה ועל מפגשים חברתיים. הלימודים מאוד אינטנסיביים והלחץ הוא תמידי, אם מבחינת שעות הלימוד ואם מבחינת הגשות של פרויקטים.

לאווירה בבית הספר יש חשיבות עליונה בכל מה שקשור להצלחה בלימודים. כאן מציין אהלי לחיוב כי המוטו במכון הטכנולוגי הוא שיש מקום לגישות שונות בעיצוב וכל אחד מקבל את החופש שלו ואת המשוב הראוי לכיוון שבו בחר. בתקופה זו עומד אהלי בפני השלב הבא של חייו המקצועיים: לימודים לתואר שני בעיצוב תעשייתי בחו"ל. שני בתי הספר שאליהם הוא שואף להתקבל הם הרויאל קולג' בלונדון או בית הספר הגבוה לעיצוב באיינדהובן, הולנד, והוא עסוק בין השאר גם בחיפוש מימון לצורך כך. "אלה המקומות להיות בהם אם רוצים להיפתח באמת לתחום העיצוב העולמי", הוא אומר. "כאן פוגשים אנשים וגישות שונות מכל העולם. זהו מקור השראה אדיר וגם הבמה הטובה ביותר להיחשף דרכה לעולם".

